

De satte sig.

Hr. Søndergaard havde øjensynlig lige rejst sig fra sit Aftensbord. Han havde endnu ikke tygget helt færdig, og der stod en meget kendelig Os af Ostebrød omkring ham. Per gik straks løs paa Sagen, nævnte den Sum, han ønskede at laane, gjorde Rede for sine Fremtidsudsigter og for den Sikkerhed, han kunde stille, og tilbød desuden, da denne indskrænkede sig til hans to Patenter, at livsforsikre sig for et Beløb, der svarede til Laanets Størrelse. Hr. Søndergaard sagde ingenting. Han sad i en Armstol ved Skrivebordet, og nu, da Per saae ham fuldt belyst af Lampen, gjorde han ikke længer et saa fordelagtigt Indtryk. Ud af et rødplettet Ansigt med store, svampede Kinder gloede et Par gullige Øjne, der havde et højst ubehageligt, stift og nærgaaende Blik. Saa havde han aabenbart ogsaa spist vel rigeligt til Aften. Hvert Øjeblik hoppede hans runde Mave i Vejret under veldige Opstød, som han ikke gjorde sig ringeste Umage for at skjule.

Imidlertid opfattede Per hans Tavshed som et godt Tegn og gav sig til at spørge om Laanebetingelserne. Men i Stedet for at svare derpaa spurgte den anden ham nu, hvilke Kavtationer han kunde møde med.

»Kavtationer? Forlanges der Kavtation?«